

De puinhopen van het kabinet

Leeuwarder Courant 2 april '10

Ooit hekelde Pim Fortuyn de puinhopen van paars. Gisteren zijn de burgers geconfronteerd met wat voor chaos een kabinet kan aanrichten: een lawine aan bezuinigingsplannen waarvan de status volstrekt onduidelijk is.

Door Hilbrand Polman

In een democratisch land zijn gekozen politici verantwoordelijk voor het regeringsbeleid. Gisteren bleek wat de consequenties zijn als die grondregel wordt doorbroken. Iedere politieke sturing ontbreekt aan de bezuinigingsvoorstellen, verpakt in allerlei varianten, die de burgers over zich uitgestort kregen.

Dit alles is het resultaat van de besluiteloosheid van het kabinet Balkenende

4. Het in 2007 gesmede kabinet van CDA, PvdA en ChristenUnie was gebaseerd op onderling wantrouwen. Persoonlijke fricties tussen de PvdA'ers Wouter Bos en Mariëtte Hamer enerzijds en de CDA'ers Jan Peter Balkenende, Piet Hein Donner en Maxime Verhagen anderzijds stonden een succesvol beleid in de weg.

Toen de bankencrisis in 2008 Nederland in zijn greep kreeg, lukte het Wouter Bos de bankencrisis te bezweren. Hij kon dan ook als minister van financiën de regie volledig naar zich toe halen. Lastiger werd het toen de daaropvolgende economische crisis moest worden voorkomen, maar uiteindelijk volgde er toch een pakket stimuleringsmaatregelen.

Toen vervolgens de staatsfinanciën weer in het gareel moesten worden gebracht, lukte het niet overeenstemming te bereiken. Het kabinet greep naar een

beproefd middel: tijd winnen door de kwestie voorlopig elders te parkeren. Liefst twintig ambtelijke commissies moesten zich buigen over de toekomst van de overheidsfinanciën.

Zo was eerder de netelige kwestie van het ontslagrecht ondergebracht bij de Commissie Bakker en het vraagstuk 'Irak' bij de Commissie Davids. Van de JSF werden eerst een paar testtoestellen aangeschaft en de uiteindelijke beslissing doorgeschoven naar een volgend kabinet.

Gisteren werd duidelijk hoe desastreus het is als politici de regie over de besluitvorming uit handen geven. Het plan om de eigen bijdrage in de zorg tot €775 te verhogen wekt veel verzet. Het is alsof een koude douche over de zieken werd uitgestort.

De fundamentele vraag of Nederland

een land moet worden met zeer sterke collectieve voorzieningen, dan wel een land met een zware eigen verantwoordelijkheid voor de burger, is nooit beantwoord. Daarover gaan ambtenaren helemaal niet, dat is aan door de burgers gekozen politici om te beslissen.

Van groot belang is dat leiders van politieke partijen zich voor die verkiezingen helder uitspreken over dit soort keuzes. Het absurde aan de huidige gang van zaken is evenwel dat de politieke partijen hun verkiezingsprogramma's al bij de drukker hebben liggen, of zelfs al aan de kiezer hebben gepresenteerd, nu de werkgroepen met hun ingrijpende voorstellen komen. Voor de kiezer wordt het zo erg lastig nog een inhoudelijke keuze te maken. Als de afkeer van de politiek onder de bevolking de komende jaren toeneemt, mag dat niemand verbazen.

Op 2 april 2010 waren de puinhopen dus ook al heel groot. Sindsdien zijn ze alleen maar groter geworden. De Staatscommissie Parlementair Stelsel van Johan Remkes, toont dit klip en klaar aan.

NB.1.

Anders dan hier wordt vermeld, zijn de verantwoordelijke regeringsleiders niet democratisch gekozen. De werkelijkheid is, dat zij zichzelf hebben 'benoemd', toen zij het onderling in de achterkamertjes bekonkelde Regeerakkoord ondertekenden. Daarbij hebben zij zich ook nog eens dictatoriaal een (vrij) mandaat aangemeten.

NB.2.

Toen werd het dus al desastreus genoemd, dat de besluitvorming in handen werd gelegd van door henzelf benoemde Commissies. Tegenwoordig is het (beleidsmatig en democratisch) nog veel desastreuzer nu de besluitvorming feitelijk in handen is gelegd van louter op financiële winst en eigenbelang gerichte private bedrijven, die geen enkele politieke en/of publieke verantwoordelijkheden hebben.